

enige om, at vi ikke ved dette Lovforslag i nogen Maade ville forgribe Spørgsmaalet om Mastevidden eller om Mastefriheden, og vi ere enige om tillige at mene, at dette Spørgsmaal finder sin naturlige Besvarelse i en almindelig Jisserilov. Vi ere dernæst endvidere enige om, at der er Grund til at give Jisserne et Tidsrum, i hvilket de kunne faae Leilighed til at opslide de Garn, som de hidtil have været i Besiddelse af og benyttet til deres Næringsdrift, men som ikke fyldestgøre Lovgivningens Krav. Vi have været noget i Tvivl om, hvorvidt ikke det Tidsrum, der har været indbrømt til dette Viemed, har været noget langt, men vi have tillige været enige om ikke at foreslaa nogen Forandring deri, af de Grunde, som ere fremhævede i Betænkningen, at vi paa dette Omraade mene helst at burde følge Ministeriet, som har den Opgave at værne om Jisseriernes Interesser, og at vi i alt Fald, naar Tidsfristen er sat saa lang, som den er sat, haabe at blive fri for Klager over, at den ikke var tilstrækkelig. I Øvrigt have vi saa kun været uenige i Henseende til den Begrænsning, som Mindretallet har ment at burde foreslaa i Henseende til Lovforslagets Regel, en Begrænsning, som jo kun gaar ud paa, at Ministeriet skal være bemyndiget til „efter Andragende fra den stedlige Jisserbefolning, at gjøre Undtagelser fra denne Regel i saadanne Fiskevaade, hvor det maatte være tjenligt for Jisseriernes Bevarelse“. Jeg vil ikke lægge Dølgemaal paa, at der ogsaa indenfor Flertallet har været en vis Sympathi med denne Undtagelse, og at vi have fundet ud af de Andragender, der ere trykte som Bilag til Betænkningen, at der ogsaa kunde være Grund for en saadan Undtagelse; men den afgjørende Grund, som har bevirket, at hele Flertallet har ment ikke at kunne slutte sig til Ændringsforslaget, er denne, at vi have frygtet for, at Undtagelsen ikke vilde være praktisk gennemførlig, at den forsaavidt fra det praktiske Synspunkt vilde støde paa Banskfeligheder og Hindringer, og derfor har Flertallet ikke kunnet anbefale det høie Thing at stemme for Ændringsforslaget, men vi have tilladt os at anbefale det Lovforslaget uforandret i den Sikkelse, i hvilket det er foreslaaet af Ministeriet og vedtaget i det andet Thing. Med disse Ord skal jeg anbefale Flertallets Indstilling.

Carstenen: Idet jeg takker den ærede Ordfører for Flertallet for den velvillige Stilling, han har indtaget overfor Mindretallets Forslag, skal jeg paa Mindretallets Begne motivere den Stilling, det har indtaget. For at bedømme det foreliggende

Lovforslags Begrundelse og Betydning maa man se paa de Omstændigheder og Forhold, som have fremkaldt det. Det vil erindres fra forrige Behandling, at Spørgsmaalet om Mastevidden først ret kom frem for 6 & 7 Aar siden, da Jisserne begyndte i større Omfang at anvende Vaad med mindre Mastevidde. Dette gav Anledning til Tvivl om, hvorvidt dette var tilladeligt. Sagen blev paakjendt ved Høiesteret, og derigjennem blev Retgrundlaget, at de paa Vimpfjorden for Mastevidden gjældende Regler skulde gjælde for hele Vandet. Ministeriet vilde imidlertid den Gang ikke gribe pludselig ind, da mange Jissere allerede udøvede stor Virksomhed med disse Garn, og der blev gennem Justitsministeriet udfærdiget et Circulære, hvori Ministeriet forbeholdt sig i hvert enkelt Tilfælde, hvor slige Garn bleve benyttede, at afgøre, om der skulde reises Sag af den Grund. Da det imidlertid viste sig, at disse Garn greb mere og mere om sig, da der tillige vakktes en vis Uro hos de Folk, som ikke havde anskaffet disse Garn, og som følte sig forstyrrede i deres Næring ved Andres Anvendelse af disse Garn, da der altsaa opstod en vis Misforstøelse derover, fandt Ministeriet det rigtig at afgjøre Sagen bestemt og klart ved Udstedelse af Circulære af 10de November f. A. Dette Circulære kom uventet. Mange Jissere havde i Tro til, at Regjeringen fremdeles vilde se gennem Fingre dermed, fortsat at benytte disse Garn, Andre havde anskaffet slige Garn rimeligvis i Uvidenhed om, at de risikerede en skønne Dag at modtage Forbud imod at anvende dem, kort sagt, Garnene havde hos mange Jissere faaet en Slags Hævd. Dette medførte, at der indkom Adresser til Folkethinget om Ophævelse af dette Circulære. Frugten af disse Adresser se vi nu her i det Lovforslag, som er gaaet gennem det andet Thing og har været til første Behandling her. Det er ganske sikkert, at der vilde påføres en talrig Jisseribefolkning, som sidder i smaa Aar, alvorlige og meget følelige Tab, saafremt Circulæret blev gennemført. Det er derfor ikke Andet end ret og billigt, at man søger at modvirke den uønskelige Skade, som kan tilføies dem, og for saa vidt kan Mindretallet være enig med Ministeriet. Men et andet Spørgsmaal er, om man behøver at vælge saa lang en Tidsfrist som foreslaaet. I de foreliggende Andragender nævnes ikke mere end to Aar, ganske vist „mindst to Aar“. Sikker er det dog, at et Tidsrum af fire Aar er rigeligt nok til, at Jissere, som ikke have anskaffet de smaaastede Garn, nu kunne anstaffe dem og ved at bruge dem flittig kunne faae dem slide